

Норвежки ученик се спасил от глутница вълци, като ги изплашил с музиката на „Мегагет“

Норвежият ученик Валтер Акре се спаси от глутница вълци, прогонвайки ги с... хевиметъл.

Инцидентът с щастлив край станал в община Рекеста, намираща се на юг от Осло.

Четири вълка атакували 13-годишния Валтер, докато се връщал от училище.

Момчето обаче запазило хладнокръвие, извадило мобилния си телефон и пуसнало с всичка сила парче на „Мегагет“, като едновременно с това закрещяло и заразмахвало ръце.

Вълците се уплашили и побягнали, а Валтер хукнал в обратна посока.

(От сънародника му масов убиец Драйвик никой не се спаси.)

NN

Батето в две епиграми

В двата тома на Батето, които са документ за автора и за близката ни история, се забелязват и такива особености: цели пасажу от единия том се повтарят в другия и обратно. Явно някой не е имал време да ги допрочете внимателно от бързана, преди да ги запрати към публиката със съответната реклама в очакване на големия тираж. Впрочем това си остана и най-рек-

ламираната книга по електронните и печатните медии през 2010-а. Ясен признак за състоянието на културата ни в момента. В томовеите има любопитни разкрития. Ето какви:

„...Рагой Ралин? Абсолютно беззъба, приятна за махленски вечеринки сатира. Печатаха го. Какъв дисидент е Рагой? Ну-какъв.

А с писателския съюз много се внимаваше. Защото кои са дисидентите по принцип, кой може да нанесе сериозен удар? Литературата. Буквите. Нищо друго не може.

Никога не съм се отказвал и навсякъде съм го заявявал: Аз съм комунист!

Аз съм първият дисидент в БКП...“

том 2, Иван Славков – Батето, записал и обработил Георги Гълов, книгоиздателска къща Труд, 2010, стр 96.

Нека историците оценяват казаното като изворов материал. В книгите са пръснати бегли и подробни спомени за една епоха, която и сега предизвиква умиление за мнозина. Там са нарисувани небрежно или малко по-подробно и различни лица на времето. Като например Рагой Ралин. По този повод с разрешение на синовете му Кин и Стефан Стоянови поместваме две епиграми, които са били посветени навремето на Батето, но по обясними причини не е могло посвещенията да се напишат черно на бяло. Предавали са се устно. Така може би обрзът на Батето ще срещне себе си в огледалото на времето. Неизбежно е!

Верни синове народни
Героите на столичните барове
Станаха на културата ни фарове

Рагой Ралин, „Ескимоски плаж“, 1993

Зестра
В началото стана зет
След туй – изкуствовед!

Рагой Ралин, „Епиграми“, 1960

NN

Германска журналистка за стила на българските новобогаташи МУТРО-БАРОКЪТ ОТ 90-ТЕ СЕ Е ВИДОИЗМЕНИЛ, СЕГА ПО-ВАЖЕН Е ИНТЕРИОРЪТ

Безобразен кич – така Зимоне Бьокер определя архитектурния вкус на българските новобогаташи, посочва „Дойче веле“.

Германската журналистка, която отдавна живее в България, разказва по Дойчландрадио за смехотворната естетика на мутрите.

90-те години на миналия век в България

Мъже в черно, с къси вратове, препускат със скъпи лимузини по улиците. Много от тях са бивши боксьори, борци или каратисти. В мътните води на прехода те се захващат с нови, доходоносни галавери: кражби на коли, рекет, наркотици. Така натрупват несметни богатства. Построяват си палати в полите на Витоша около София.

Архитектката Ана Невроконска добре си спомня тези времена: „Те натрупаха много пари и решиха, че е време да направят нещо“, казва Невроконска.

Според нея тези помпозни къщи са израз на желанието на собствениците им за висок обществен статут. Хората без образование не се замислят за вкуса си, те просто го смятат за добър.

Зад високите дувари от време на време се показват гангстерите, мутрите, както ги наричат в България. Стилът на къщите им може да се конкурира дори с „Дисниленд“.

Зад високите порти се спотайват постройки в разнообразни бонбонени цветове с кули, колони и недвиждани орнаменти. Балконите са украсени с пицини балюстрадаи. В градините блъбукат фонтанчета, украсени с изваяни лебеди. Безобразният кич винаги е със захарна глазура.

Архитектката Невроконска обяснява, че характерното за мутро-барока е използването на абсолютно различни архитектурни стилове. Собствениците им смесват орнаменти, които

са виждали и харесали някъде по чужбина, а в резултат възниква абсурдна какофония от несъвместими детайли.

В публичното пространство мутрите обичат да се показват в заведенията като софийския „Версай“. Това е нощен клуб, наподобяващ приказен дворец с пищни златни орнаменти, огледални колони и осветен дансинг. В този клуб се слуша чалга.

Поп-фолк жанрът, произвел песни като „Сто Мерцедеса“, „За милиони няма закони“ или „Милионер“ е неизменен спътник на новобогаташите.

Вече сме в ерата на пост мутро-барока.

Юлиан Тахов е архитект на „Версай“ и има славата на „Кръстника на пищния интериор“.

„Това, което се стремя да направя, е един модерен, помпозен стил. Нещо по-съвременно, по-различно“, казва Тахов и допълва, че неговите сгради са един вид нов прочит на италианския ренесанс. Той се опитва да съчетае класиката с модерните течения в архитектурата.

Междувременно мутро-барокът от 90-те се е видоизменил. Архитектката Ана Неврокопска говори за нов стил в архитектурата: пост мутро-барок.

„Вече не е толкова важно къщата да е голяма, по-важен е интериорът. Там се хвърлят най-много пари“, казва Неврокопска.

Архитектката допълва, че вместо на грандоманията сега се залага на скъпите материци и материали. Тази новост се дължи на съпругите.

NN

Интериор, клуб „Версай“.

Ахмед Доган бил като Достоевски

„Макар Достоевски да не е имал литературно образование, от страницата на всяка негова книга личи, че е писател.“ Цитатът (от друг руски класик – Михаил Булгаков) влезе в протоколите по делото за конфликта на интереси на Ахмед Доган във Върховния административен съд (ВАС). Препратките използват в пледоарията си адвокатът на Доган Румен Еленски. Клиентът му е създал идеен проект, ноу-хау, маркетинг, допълни Еленски. Така отговори на обвиненията, че Ахмед Доган няма квалификация, за да е автор на разработки по хидроенергийни проекти по „Цанков камък“.

Доган е на съд по обвинение на парламентарната комисия за конфликт на интереси заради хонорара от 1,5 млн. лв., платени от Института по минно дело (гъщерна фирма на „Минстрой“). Те са за 4 хидроенергийни разработки с държавно финансиране.

Съдийките Марина Михайлова, Виолета Главинова и Илиана Славовска ще излязат с решение до 14 дни. С изключение на председателката докладчик Михайлова съдшите са нови – на първото дело на 2 септември влезли „резервни“ членове. Прокурорът Елена Енчева (съименничка на авторката) е категорична, че Доган е в конфликт на интереси.

Адвокатът му защити хонорара от 1,5 млн. лв. с „таблица“ на Камарата на инженерите – според нея минималният хонорар за разработки е 2,2 % от материалния интерес. Сумата по 4-те разработки била 950 млн. евро. Адвокатът Еленски получил 48 хил. лв. хонорар за защитата по делото.

Съдът може да отнеме хонорара от 1,5 млн. лв. на Доган и да му наложи глоба от 1000 до 3000 лева.

(Съдът го оправда може би именно заради Достоевски.)

NN

**За какво служат наградите:
Веджид Рашидов пред медиите по повод случая
Мишел Бонев:**

Сега, да ви кажа още какво загубихме. Не, нямам лице след този скандал. Ние отново, мутрите ни омърсяват и ние се омърсяваме, мутрите... Какво толкова се случи, какво престъпление има във Венеция? Няма никакво. Едно момиче някаква награда взе. Сега, дали тя е спечелила, дали го е уредила.

Ами, в България аз познавам всички хора, които си уреждат наградите. Ами, че в България се самонаграждават от сутрин до вечер. То не бяха от мъж на годината до жена на деня. Ами, извинявайте, това са едни такива, не е честно и да говорим, не е почитено да се говори. Не е номерът във Варна да има филмов фестивал, където едни и същи хора се самонаграждават. Прекрасно е да се видят, да си направят един мониторинг, да се сравнят. Успехът на едно произведение, на един автор е там, където е светът... Как така ние всеки ден знаем, че един Пикасо го продават за 16 милиона или 160 милиона на търг, и нас никои никъде не желае да ни знае, защото не ставате за нищо, където отидем ние, имаме скандал.

Как не забелязахме тези 30 артисти, да ви кажа, как не забелязахме тази великолепна Татяна Лолова за първи път, в най-стария фестивал, крачето ѝ мина по този един чужд килим. Аз на това се зарадвах. И всичко това рухна. С какви очи сега ускам Венецианското биенале, омърсихме и килима.

Водещ: Подозирате ли, че някой стои зад цялата тази история, или просто по случайност се случва?

Рашидов: Аз съм толкова свободен по дух човек, че все ми е тази кой стои. И да стои... Загуби България, не загубих аз. Аз съм добре. Аз си отивам и правя скулптура, аз и така гоюдох. Какво прави нашето бъдеще, как ще се изявяваме пред света, как един един ден Нобел ще вземе, като не сме преведени на шведски нито един път.

NN

**Кабинет на десетия етаж,
телевизионен летопис,
Борислав Геронтиев, 2011**

Б. Г. е описал част от маскарада. Липсва страничната гледна точка за самия него.

Книгата е като курс по история за съвременна журналистика на тема БНТ. Авторът е скрит зад стотици цитати от вестниците. Бръкването за фактите е по-сериозно в последната улянина част. Чест му прави, че гърпа малко забеската, ама съвсем малко. Една книга, която прибавя директно и индиректно още доказателства за слузинската роля на обществената национална телевизия.

Каква свобода, каква независимост, когато ви привикат на „едно място“ да изпие по едно „малко“ – уиски вероятно, за да ви набият обръчите. Един от прислужниците, според самопризнанията си, е и самият автор. Той съвсем дозирано и индиректно, срамежливо насочва мислите на читателя и към собствената си йезуитска роля, която е предопределена. Независимо кой по-точно е той. Книгата е позната и банална приказка за онзи, който не ще да играе играта и не е употребен или играе играта и Е употребен. В случая Б. Г. е употребен. Книгата е един разказ с доста недомлъвки за това унищително преживяване, което не се спестява не само на десетия етаж, ами въобще по етажите на националната медия. Измежду редовете надничат физиономии и имена, публично известни с покварата и обсебеността си от парите и властта. И много кандидати за тяхното място. Б. Г. не е учуден, че в техните уста и ръце истината няма как да е истина. Тя е оглозгана и продадена.

Но това не беше ли известно и преди тази книга?

NN